

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 175/2021
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Адамовић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа за превоз путника „Аутотранспорт Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3047/20 од 23.10.2020. године, на седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3047/20 од 23.10.2020. године.

Образложење

Основни суд у Панчеву, пресудом П1 227/19 од 03.09.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао туженог да исплати тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за обављени ефективни рад и време проведено на раду (рад дужи од радног времена), на име разлике зараде за рад недељом, разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и разлике накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од јула 2016. до краја јуна 2019. године, одређене новчане месечне износе са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је туженог да уплати за тужиоца разлику доприноса на износе мање исплаћене зараде (за обављени ефективни рад и време проведено на раду, рад дужи од радног времена и за рад недељом) за пензијско и инвалидско осигурање за период од јула 2016. године до јуна 2019. године и то Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, разлику доприноса за здравствено осигурање за период од јула 2016. године до јуна 2019. године, Републичком фонду за здравствено осигурање и разлику доприноса за осигурање за случај незапослености за период од јула 2016. године до јуна 2019. године Националној служби за запошљавање (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 65.194,94 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 3047/20 од 23.10.2020. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Панчеву П1

227/19 од 03.09.2020. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези члана 413. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 01.08.2019. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 139.746,80 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца ради исплате на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за обављени ефективни рад и време проведено на раду, разлике зараде за рад недељом и разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и трошкова за исхрану у току рада, као главних захтева (у конкретној ситуацији захтев ради обрачуна и уплате разлике тражених доприноса не чини главни захтев), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић